

BRATOBOJCA (1) *sb m*

A sg bratob(o)jcę.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVIII w.

Zabójca brata; fratricida Cn: A czyli fię y to ták fucho zmiele temu/ coby y Káiná brátoboycę/ tułaiącego fię dla grzechu po świecie/ zámordował? CzechEp 59.

IM